

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 124/2023-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Libora Duřu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič s. r. o., Poľovnícka 805/4, Bernolákovo, IČO 51 163 730, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti uzneseniam Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 37 Ek 255/2017 z 31. januára 2022 a 10. októbra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 21. decembra 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva podľa čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) uzneseniami Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) č. k. 37 Ek 255/2017 z 31. januára 2022 a 10. októbra 2022 (ďalej aj „napadnuté uznesenia okresného súdu“). Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenia okresného súdu a vrátil ich okresnému súdu na nové rozhodnutie alebo prikázal súdnej exekútorke, aby sťažovateľovi vrátila vodičský preukaz. Sťažovateľ si zároveň pre prípad, ak by ústavný súd nenariadil okamžité vrátenie vodičského preukazu, uplatňuje aj finančné zadost'učinenie vo výške 5 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a k nej pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

V exekučnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 37 Ek 255/2017 vystupuje sťažovateľ v procesnej pozícii povinného, pričom predmetom exekučného konania je vymożenie výživného voči sťažovateľovej dcére. Sťažovateľ podal 2. marca 2021 súdnej exekútorke návrh na zastavenie exekúcie. O tomto návrhu rozhodol okresný súd zastúpený vyšším súdnym úradníkom napadnutým

uznesením z 31. januára 2022, ktorým návrh na zastavenie exekúcie zamietol. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ včas sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd konajúci sudcom napadnutým uznesením z 10. októbra 2022, ktorým zmenil napadnuté uznesenie okresného súdu vydané vyšším súdnym úradníkom z 31. januára 2022 tak, že exekúciu zastavil v časti vymáhania bežného výživného vo výške 150 eur mesačne od 3. septembra 2021. Vo zvyšnej časti sťažnosť sťažovateľ a zamietol a povinnému a ani oprávnenému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti najprv zdôrazňoval, že popri exekučnom konaní bolo proti nemu vedené aj trestné konanie vo veci zanedbania povinnej výživy, v ktorom bol ale rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č. k. 6 T 25/2018 z 21. januára 2020 oslobodený z dôvodu zániku trestnosti činu, t. j. sťažovateľ zaplatil dlžné výživné, ako bolo špecifikované v tomto trestnom konaní. Následne bol ale sťažovateľovi zo strany súdnej exekútorky zadržaný vodičský preukaz a sťažovateľ zistil, že exekučné konanie z titulu výživného jeho dcéry je proti nemu stále vedené a okresný súd jeho následnému návrhu na zastavenie exekúcie v konečnom dôsledku nevyhovel.

4. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti pomerne nezrozumiteľným spôsobom poukázal, že hoci zaplatil sumu samotného výživného, opomenul uhradiť odmenu súdnej exekútorky. Túto odmenu súdnej exekútorky považoval za zbytočnú a neodôvodnenú. Inými slovami, za „*bezdôvodné obohatenie*“ a navyše aj v rozpore s dobrými mravmi, pričom zdôraznil, že exekútorka si túto odmenu nezaslúži, pretože on ako povinný uhradil dlžné výživné sám a súdna exekútorka ho v skutočnosti nevymohla. Jedinú činnosť, ktorú mala súdna exekútorka v exekučnom konaní vykonať, je príkaz na zadržanie jeho vodičského preukazu, čo sťažovateľ považoval za neľudský prístup. Okrem toho sťažovateľ nezrozumiteľným spôsobom spochybňoval aj fungovanie okresného súdu ako špecializovaného súdu, čo sa týka exekučných konaní. Za nespravodlivé považoval najmä to, že okresný súd rozhoduje prakticky iba na jednom stupni a možnosť nápravy na línii vyšší súdny úradník – sudca je iba iluzórna, pretože títo spolupracujú, a teda nemôžu byť voči sebe neustranní a nezávislí. Okrem toho sťažovateľ namietal, že exekútorské konania sa pred týmto okresným súdom nevybavujú verejne. Zároveň samotnú okolnosť, že sa proti nemu stále vedie nespravodlivé exekučné konanie, považoval aj za porušenie práva na skončenie veci v primeranej lehote.

5. Napokon sťažovateľ tvrdil, že ak okresný súd nezastavil predmetnú exekúciu, porušil ním označené články ústavy a listiny.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), základného práva na prístup k súdu (čl. 46 ods. 2 ústavy), porušenie podstaty a zmyslu ukladania medzi základných práv (čl. 4 ods. 4 listiny) a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov (čl. 48 ods. 2 ústavy) napadnutými uzneseniami okresného súdu.

7. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu vydaným vyšším súdnym úradníkom:

8. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

9. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

10. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 55 zákona o ústavnom súde.

11. Z už uvedeného skutkového stavu vyplýva, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 37 Ek 255/2017 z 31. januára 2022 vydanému vyšším súdnym úradníkom podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej rozhodol okresný súd uznesením č. k. 37 Ek 255/2017 z 10. októbra 2022 vydaným sudcom.

12. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia sťažovateľom označených práv vo vzťahu k rozhodnutiu uvedenému v predošlom bode je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum ústavnou sťažnosťou prezentovaného porušenia týchto práv zaručených ústavou a listinou namietaným uznesením okresného súdu č. k. 37 Ek 255/2017 z 31. januára 2022. Na prerokovanie tejto časti ústavnej sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti

ústavnú sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu [§ 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením okresného súdu vydaným sudcom:

13. Okresný súd v predmetnej exekučnej veci ustálil: „*Ak povinný uhradí vymáhanú pohľadávku priamo oprávnenému po začatí exekučného konania, robí tak aj pod ťarchou exekučného konania, ktoré sa voči nemu vedie. Všetky úhrady vymáhanej pohľadávky, ktoré povinný vykonal po začatí exekučného konania, sa považujú za vymožené v rámci exekučného konania a nie sú dôvodom na zastavenie exekúcie. V takom prípade pohľadávka bola vymožená v rámci exekúcie, teda nie je daný dôvod na zastavenie exekúcie. Súdny exekútor v uhradenej časti fakticky upustí od vykonania exekúcie a už ju nevymáha. V takomto prípade nedôjde k skončeniu exekučného konania vymožením, keďže nedošlo k vymoženiu pohľadávky v celosti... Zároveň sudca dáva povinnému do pozornosti ustanovenie § 61 f odsek 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého po doručení upovedomenia o začatí exekúcie povinnému nastávajú účinky splnenia vymáhaného nároku len vtedy, ak sa plnenie v rozsahu, v ktorom prislúcha exekútorovi podľa § 60 ods. 2, dostane exekútorovi... Nerešpektovanie nároku exekútora má potom vplyv na ďalší priebeh exekúcie, a to kým nebude uhradená suma trov exekútora, v prípade pohľadávky uhradenej priamo oprávnenému, exekútor pri vyčísl'ovaní zostatku vymáhanej pohľadávky na vykonanú úhradu neprihliadne.*“

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu:

14. Ústavný súd ku už uvedeným citáciami konštatuje, že okresný súd v napadnutom uznesení s poukazom na skutkový stav jasne a dostatočne sťažovateľovi objasnil, prečo v jeho prípade nedošlo k zastaveniu exekúcie. Sťažovateľova ústavná sťažnosť je vlastne iba mementom, že sťažovateľ nesúhlasí s týmto záverom okresného súdu, ktorý sa opiera o platnú právnu úpravu. Navyše účelom rozhodovania exekučného súdu o návrhu povinného na zastavenie exekúcie je rozhodovanie o dôvodnosti a prípustnosti samotnej exekúcie, a nie o subjektívnych pocitoch povinného v exekučnom konaní, resp. jeho názoroch na platnú právnu úpravu týkajúcu sa exekučného súdu v Banskej Bystrici. V rámci tejto právomoci okresného súdu je dané aj to, že exekučný súd rozhoduje väčšinou neverejne (od stola), ale to je dané tým, že nerozhoduje vo veci samej (exekučný titul), ale iba posudzuje čiastkové procesné návrhy týkajúce sa aktuálne prebiehajúcej exekúcie.

15. Exekučný súd aj napriek všeobecnej povahe argumentov povinného sa jeho tvrdeniami podrobne zaoberal a svoje závery formuloval jasne a zrozumiteľne. Keďže napadnuté uznesenie exekučného súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru exekučného súdu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom exekučného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 114/09) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

17. Z uvedených dôvodov ústavný súd už pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa dospel k záveru, že zamietnutie jeho sťažnosti proti rozhodnutiu o nezastavení exekučného konania okresným súdom neznamenal v okolnostiach posudzovanej veci porušenie základného práva na súdnu ochranu.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny:

18. Ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy upravuje základné právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Táto ústavná norma upravuje primárne právo toho, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa pri zákonom splnených podmienkach na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. V predmetnej veci sťažovateľ a nie sú žiadne pochybnosti, že napadnuté rozhodnutie v predmetnom exekučnom konaní bolo vydané práve exekučným súdom. Vo svojej ústavnej sťažnosti sťažovateľ žiadnym spôsobom nezdôvodnil, akým spôsobom malo byť v tomto prípade porušené jeho základné právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

19. Rovnako opomenul sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti objasniť kontext, v akom mal byť porušený čl. 4 ods. 4 listiny, ktorý stanovuje, že pri používaní ustanovení o medziach základných práv a slobôd musí sa dbať na ich podstatu a zmysel. Ústavný súd teda musel konštatovať, že ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorý je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpený, pôsobí celkom zjavne nedostatočne (vo vzťahu k označenému čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny), pretože jej chýba relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], čo predstavuje nedostatok zakladajúci dôvod na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku náležitostí ustanovených zákonom (podobne III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018). Z hľadiska predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti je v tomto konkrétnom prípade teda podstatná najmä požiadavka plynúca z § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a to požiadavka relevantnej ústavnoprávnej argumentácie (konkrétne skutkové a právne dôvody) namietaného porušenia práv, ako aj z § 45 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak.

20. V súvislosti s uvedenými nedostatkami a ich rozsahom ústavný súd pripomína, že ich nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho

zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016). Vzhľadom na to, že nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí sa netýkalo len formálnych náležitostí ústavnej sťažnosti, ale jej esenciálnych obsahových náležitostí (ústavnoprávna nedostatočnosť odôvodnenia časti ústavnej sťažnosti), ústavný súd sťažovateľa nevyzýval na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 58/2019, I. ÚS 346/2019, I. ÚS 351/2019).

21. Povinnosti advokáta vyplývajúce zo zákona o ústavnom súde a zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je advokát povinný vykonávať tak, aby boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom (II. ÚS 117/05, III. ÚS 236/07, III. ÚS 334/09).

22. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Ako už bolo uvedené, osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „*vigilantibus iura scripta sunt*“, t. j. bdelým patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov:

23. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty (II. ÚS 26/95). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02, IV. ÚS 348/2018).

24. Ústavný súd pri rozhodovaní okresného súdu v exekučnom konaní rozlišuje medzi rozhodovaním o návrhu na zastavenie exekúcie a samotným trvaním exekučného konania. Takéto „rozdeľovanie“ exekučného konania na úseky je dôsledkom skutočnosti, že okresný súd nie je štátnym orgánom, ktorý vykonáva samotný výkon rozhodnutia, t. j. exekúciu (výnimkou je výkon rozhodnutia vo veciach maloletých), ale právomoc okresného súdu rozhodovať v exekučnom konaní (zasahovať do exekúcie vedenej súdnym exekútorom) nastáva po splnení zákonom stanovených podmienok. Po právoplatnom rozhodnutí okresného súdu v konkrétnej veci v rámci exekučného konania sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až pokiaľ znova nenastane potreba, aby v exekučnom konaní opäť rozhodoval exekučný súd. To znamená, že exekučný súd

nemôže zodpovedať za potenciálne porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov spôsobené dĺžkou celého exekučného konania, ale iba za dĺžku jednotlivých „jeho rozhodovaní“ v rámci exekučného konania.

25. Zo samotného podania sťažovateľa vyplýva, že napadnuté konanie bolo na okresnom súde právoplatne ukončené vydaním napadnutého uznesenia č. k. 37 Ek 255/2017 z 10. októbra 2022, pričom podľa pripojenej doložky právoplatnosť nadobudlo 18. októbra 2022. Sťažovateľ sa teda na ústavný súd obrátil (21. decembra 2022) so svojou ústavnou sťažnosťou v čase, keď porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov na okresnom súde už netrvalo a konanie o jeho ústavnej sťažnosti v tejto časti preto nebolo spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

26. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol aj v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu vydanému sudcom jednak podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde (v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 2 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny) a jednak podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (v časti namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 2 ústavy).

27. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa, ako ich špecifikoval vo svojej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. marca 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu